सोऽपि कंसस्तदायस्तः परीतः कालधर्म्मणा। आकाशादिव गोविन्दं मेने तत्रागतं विभुं।
स कृष्णेनायतं कृत्वा बाहुं परिघसन्निभं। मूर्द्धजेषु परामृष्टः कंसो वै रङ्गसंसदि।
मुकुटश्चापतत्तस्य काञ्चनो वज्रभूषितः। शिरसस्तत्र कृष्णेन परामृष्टस्य पाणिना।
स हस्तग्रस्तकेशश्च कंसो निर्यन्त्रतां गतः। तथैव च विसंमूढो विह्वलः समपद्यत।
निगृहीतश्च केशेषु गतासुरिव निश्वसन्। न शशाक मुखं द्रष्टुं कंसः कृष्णस्य वै तदा। ४७६५
विकुण्डलाभ्यां कर्णाभ्यां छिन्नहारेण वक्षसा। प्रलम्बाभ्याञ्च बाहुभ्यां गात्रैर्व्विस्रुतभूषणैः।
भ्रंसितेनोत्तरीयेण सहसा चलिताननः। चेष्टमानः समाक्षिप्तः कंसः कृष्णेन तेजसा।
चकर्ष च महारङ्गे मञ्चान्निष्क्रम्य केशवः। केशेषु तं बलाद्गृह्य कंसं क्लेशार्हताङ्गतं।
कृष्यमाणः स कृष्णेन भोजराजो महाद्युतिः। समाजवाटे परिखां देहक्षतैश्चकार ह।
समाजवाटे विक्रीड्य विक्रुष्य च गतायुषं। कृष्णो विसर्ज्जयामास कंसदेहमदूरतः। ४७७०
धरण्यां मृदितः शिष्ये कंसदेहः सुखोचितः। क्रमेण विपरीतेन पांशुभिः परुषीकृतः।
तस्य तद्वदनं श्यामं सुस्नातं मुकुटं विना। न विभाति विपर्य्यस्तं विपलाशं यथाऽम्बुजं।
असंग्रामे हतःकंसः स वाणैरपरिक्षतः। कण्ठग्रहान्निरस्तासुर्व्वीरमार्गान्निराकृतः।
तस्य देहे प्रकाशन्ते सहसा केशवार्पिताः। मांसच्छेदघनाः सर्व्वे नखाग्रा जीवितच्छिदः।
तं हत्वा पुण्डरीकाक्षः प्रहर्षाद्द्विगुणप्रभः। ववन्दे वसुदेवस्य पादौ निहतकण्टकः। ४७७५
मातुश्च शिरसा पादौ निपीड्य यदुनन्दनः। साऽसिञ्चत् प्रस्रवोत्पीडैः कृष्णमानन्दनिःसृतैः।
यादवांश्चैव तान् सर्व्वान् यथास्थानं यथावयः। पप्रच्छ कुशलं कृष्णो दीप्यमानः स्वतेजसा।
बलदेवोऽपि धर्म्मात्मा कंसभ्रातरमूर्ज्जितं। बाहुभ्यामेव तरसा सुनामानमपोथयत्।
तौ जितारी जितक्रोधौ चिरविप्रोषितौ व्रजे। स्वपितुर्भवनं वीरौ जग्मतुर्हृष्टमानसौ।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि कंसवधे सप्ताशीतोऽध्यायः॥ ८७॥
॥ वैशम्पायन उवाच॥ भर्त्तारं पतितं दृष्ट्वा क्षीणपुण्यमिव ग्रहं। कंसपत्न्यो हतं कंसं समन्तात् पर्य्यवारयन्। ४७८०
तं महीशयने सुप्तं क्षितिनाथं गतायुषं। भार्य्याः स्म दृष्ट्वा क्रोशन्ति मृग्यो मृगपतिं यथा।
हा हताः स्म महाबाहो हताश्च हतबान्धवाः। वीरपत्न्यो हते वीरे त्वयि वीरव्रतप्रिये।
इमामवस्थां पश्यन्त्यः पश्चिमां तव नैष्ठिकीं। कृपणं राजशार्दूल विलपामः सबान्धवाः।
छिन्नमूलाः स्म संवृत्ताः परित्यक्तास्त्वया विभो। त्वयि पञ्चत्वमापन्ने नाथेऽस्माकं महाबले।
को नः कोपपरीताङ्गी रतिसंसर्गलालसाः। लता इव विचेष्टन्तीः शयनीयानि नेष्यति। ४७८५
दहन्ते सदृशं सौम्य हृद्यनिश्वासमारुतं। दहत्यर्को मुखं कान्तं निस्तोयमिव पङ्कजं।
इमे ते श्रवणे शून्ये न शोभेते विकुण्डले। शिरोधरायां संलोने सततं कुण्डलप्रिय।
क्व ते स मुकुटो वीर सर्व्वरत्नविभूषितः। अत्यर्थं शिरसो लक्ष्मीं यो दधारार्कसप्रभः।
अनेन हि कलेचण तवान्तःपुरशोभिना। कथं दीनेन कर्त्तव्यं त्वयि लोकान्तरं गते।